

Cap on vas, Catalunya?

written by Cristina Farran | 3 de maig de 2021

Fa no gaires anys molta gent pensava que la nostra nació (país, poble, tribu, agafeu la paraula que més us agradi) anava cap a Ítaca. Segurament molts encara ho pensen, tot i que han de reconèixer que aquesta meta s'ha allunyat. Però si fem una anàlisi crua de la realitat, també podem arribar a pensar que, tanmateix, estem a prop de la derrota total.

Molta gent veu l'epidèmia de covid només com un molest parèntesi, un entrebanc que ha posposat el que estava fent, ja pot ser un projecte vital (aquell viatge), un projecte laboral (ampliació d'un negoci), un projecte social (construcció d'un nou CAP), un projecte nacional (anar posant llambordes en el camí cap a Ítaca), etc. Altres ho entenen com el projecte més ambiciós d'uns ciutadans que sempre resten a l'ombra.

Per veure on som i on érem fa pocs anys, podem analitzar, per exemple, els crits de guerra, lemes, eslògans, com ho vulgueu dir, que s'han fet servir els últims anys. Uns dels crits que més es va sentir durant les diverses manifestacions pro independència al carrer va ser «Els carrers seran sempre nostres», aquesta declaració d'intencions es va substituir fa un any pel lema «Jo em quedo a casa». No em puc imaginar una idea més oposada. ¿Els que cridàveu allò de la propietat dels carrers, us podíeu imaginar que en pocs mesos estaríeu fent exactament el contrari a causa de l'amenaça d'un virus que provoca la mort de menys del 0,5%* de la població? No cal dir que la propietat dels carrers s'exerceix ocupant-los sempre que es vulgui, i no val a dir que quan això acabi ja hi tornarem.

Un altre crit de guerra que se sentia sovint fa pocs anys, una mica més elaborat que l'anterior i del qual emanava força coratge, és el següent: «El teu poder rau en la meua por, si jo no tinc por, tu no tens poder». Per anteposar una afirmació

en la mateixa línia podem citar-ne una que es veu sovint pels carrers (de Barcelona, si més no) en els cartells que els nostres governants no es cansen de fer servir per empaperar les parets: «Tu pots ser de risc, NO t'arrisquis». Sense entrar a discutir que en aquest «tu» sols s'hi haurien de comptar les persones de més de 80 anys o amb patologies, però que en realitat la intenció del cartell és que tothom s'hi senti identificat, Déu n'hi do el canvi de perspectiva. El creador de l'eslògan sobre la por era molt conscient de la capacitat que té la por per desplaçar el poder des d'un mateix cap a un altre (sovint desconegut). En menys d'un any s'ha demostrat sobradament que la por a un virus que mata menys que el virus de la grip pot produir tanta por que s'arrasi amb les llibertats fonamentals, el dret a la lliure circulació, la llibertat d'expressió (la censura a les xarxes socials i mitjans d'informació és indefugible), els negocis, la salut de bona part de la població que té altres patologies, l'educació, el dret a l'habitatge, la protecció dels infants, el dret sobre el propi cos, etc.

Respecte del dret al propi cos, crida molt l'atenció la disparitat de criteris quan es tracta de defensar un dret reclamat insistentment pel sector feminista, em refereixo al dret a l'avortament, i que sovint s'ha defensat amb eslògans del tipus «El meu cos, la meva elecció». Quan es tracta del dret a no posar-se tractaments genètics experimentals, aquesta exigència sobre el propi cos, ha desaparegut considerablement.

Podria seguir amb altres crits que han estat totalment vulnerats i bandejats, com per exemple «Els avis no es toquen» (milers d'avis van morir a les residències durant els primers mesos d'aquest estat d'alarma sense rebre atenció mèdica o només sedants). Hi ha molts altres eslògans, prematurament oblidats, i que si féssim memòria en trobarien alguns sobre els nens i els joves, població que ara és especialment maltractada amb restrictives mesures que res tenen a veure amb la prevenció de la malaltia. Em refereixo a l'obligació de

portar mascaretes durant hores i hores, obligació que té greus conseqüències en el desenvolupament dels infants. Pel que fa als joves, a més de la mascareta, se'ls mana que no es trobin amb amics tot just durant una etapa de la vida en què la relació amb els altres és més necessària; i se'ls deixa tancats a casa, amb classes a través de zoom, fet que a més de perjudicar les relacions socials, ha fet baixar encara més la qualitat de l'ensenyament. Cal recordar també que la població infantil i juvenil té unes dades escandalosament baixes d'incidència de la covid.

¿Què en queda doncs de les grans promeses de llibertat i prosperitat?, promeses que no eren pas fetes pels polítics de torn, que ja sabem que sempre menteixen, sinó fetes pel poble, per la gent que es va manifestar per exigir un major grau de llibertat en forma d'alliberament nacional; fetes per persones que sense ser nacionalistes, demanaven la independència perquè volien millores educatives, socials, sanitàries; que volien més prosperitat i justícia social. ¿Què en queda de totes aquelles promeses? ¿El dret a tancar milers de negocis, confinar milions de persones sanes, arruïnar famílies i exposar la població general a fer de conills d'índies d'un experiment transgènic mentre les farmacèutiques fan més diners que mai? ¿És això el que en queda?

* En realitat es calcula que no passa del 0,15% les morts per covid. Si s'agafa, però, el percentatge a partir de dades oficials que diàriament es publiquen, el nombre de morts per covid a tot el món des que va començar i a dia 2 de maig d'enguany, és de 3.162.166, que representa un percentatge del 0,040% respecte d'una població de 7.800.000.000 de persones en nombres rodons.